

dog saaledes, at kun de Ændringer i de af Forsvarsministeren oprindelig (o: den 12. Februar 1909) fremsatte Lovforslag vare optagne, som Ministeriet havde erklæret at kunne acceptere, hvilket galdt alle de vedtagne Ændringer undtagen Udstemningen (paa Befæstnings-Forslaget) af de »fremskudte forberedte Stillinger« og hvad dermed stod i Forbindelse (særlig Fodartilleriet i Hærloven). Paa disse Punkter vare de i den overordentlige Rigsdagssamling fremsatte Lovforslag overensstemmende med de den 12. Februar fremsatte Forslag (om Konseilspræsident og Forsvarsminister Neergaards Udtalelser den 12. Februar 1909 om de nævnte Anlæg se Aarbogen for 1908—09, pag. 71—73).

Ved *Lovforslagenes Fremsættelse* paa den overordentlige Samling den 12. Juni 1909 udtalte Forsvarsminister Neergaard bl. a. (F. Sp. 118), at han ikke kunde opgive Haabet om, at den opnaaede

„Enighed i det væsentligste maa kunne hidføre en Forstaaelse ogsaa paa det Punkt, hvormed der hidtil har staaet Strid. Jeg er ingenlunde blind for, at Valgdagens Resultat ikke har gjort Vanskelighederne mindre, og at den Resignation, jeg allerede i Ministeriets Programtale paakaldte som nødvendig for Løsningen af denne Sag, nu mere end nogen Sinde behøves. Regeringen vil dog ikke opgive Haabet om, at den fornødne Forhandlingsvillighed vil blive vist fra samtlige forsvarsvenlige Grupperes Side. Vi maa alle sætte det yderste ind paa at naa til en Forstaaelse, thi opnaas den ikke, ville Følgerne blive en uhjælpelig Svækkelsestilstand udadtil, Opløsning og Splitelse indadtil.“

Endvidere kan anføres følgende Udtalelser af Forsvarsministeren ved Sagens 1ste Behandling (F. Sp. 175):

„Regeringen har jo ved Valgene ikke faaet nogen Tilslutning til sin Plan om Anlæg af de forberedte, fremskudte Stillinger, og det er der jo flere af de foregaaende Talere, der med Tilfredsstillelse have dvælet ved. Det er ikke lykkedes den, det er en ubestridelig Sandhed, den har ikke faaet Tilslutning dertil, og selvfølgelig kan Regeringen derfor heller ikke vente at faa dette Forslag vedtaget i den foreliggende Form“

Og endvidere (Sp. 185):

„ . . . I øvrigt tror jeg, at Sagen fremmes bedst ved, at vi fra alle Sider tilstræbe, at Afgørelsen paa det Punkt, som er